

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESETA NEDJELJA
KROZ GODINU I
VELIKA GOSPA

SRPANJ

Ned 14. **XX. NEDJELJA KROZ GODINU;**
Maksimilijan Kolbe

Pon. 15. **UZNESENJE BLAŽENE
DJEVICE MARIJE, Velika
Gospa**

Uto. 16. Sveti Rok, Stjepan Ugarski

Sri. 17. Miron, Klara, Natalija

Čet. 18. Jelena Križarica, Helena

Pet. 19. Ivan Eudes, Ljudevit, Timotej,
Jordan

Sub. 20. Bernard, opat, Samuel, Maria
de Mattis

MEDITACIJA

Oganj dođoh baciti na zemlju! 3

SLUŽBA RIJEČI
XX. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Nisam došao mir dati, nego
razdjeljenje. 4

HOMILIJA

Baciti oganj na zemlju i zapaliti sve 8

SLUŽBA RIJEČI
UZNESENJE BLAŽENE DJEVICE
MARIJE - VELIKA GOSPA

ČITANJA

Velika mi djela učini Svesilni: uzvisi
neznatne. 10

HOMILIJA

Žena zaogrnutu suncem 14

KATEHEZA

Uznesenje Marijino na nebo 16

Mali vjeronaučni leksikon 19

NAŠI POKOJNI 20

Naslovnica:

Vladimir Blažanović, *Uznesenje BDM* Slika preuzeta s <https://polis.ba>

mihael

262022.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVI. (2022.), broj 26 (534); srpanj,
dvadeseta nedjelja kroz godinu i Velika Gospa, 14. i 15. kolovoza 2022.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

Oganj dođoh baciti na zemlju!

Dosada u Lukinom evanđelju spominjanje ognja nije donosilo radost: U 3. poglavlju Ivan Krstitelj kaže kako će Krist krstiti „*Duhom Svetim i ognjem. U ruci mu vijača da pročisti gumno svoje i sabere žito u žitnicu svoju, a pljevu će spaliti ognjem neugasivim.*“ (Lk 3,16-17)

U 9. poglavlju Jakov i Ivan bjesne na stanovnike jednog samarijanskog sela nakon što ih ovi nisu primili, te govore Isusu: „*Gospodine, hoćeš li da kažemo neka oganj siđe s neba i uništi ih?*“ (Lk 9,54)

Pa ipak, Isus nije ispunio Krstiteljevo naviještanje - nije palio takvim ognjem. Isus nije dao svoj pristanak na traženja dvojice učenika - dapače, prekorio ih je, te su nastavili dalje svoj put.

Kakav onda oganj donosi Isus?

Oganj Duha Svetoga. Oganj svoje ljubavi. A taj se rasplamsava njegovim predanjem na drvu križa. Daje im se na dan Pedesetnice, kako nam donosi Luka u Djelima apostolskim: „*I pokažu im se kao neki ognjeni razdjeljeni jezici te siđe po jedan na svakoga od njih. Svi se napuniše Duha Svetoga.*“ (Dj 2,3-4)

Tim ognjem zapaljeni, učenici sada hrabro naviještaju radosnu vijest, spremni za nju ne mučiti druge, već zbog nje sâmi, ako treba, podnijeti trpljenje, vježbajući se u ljubavi Kristovoj razlivenoj na drvu križa.

A kako to da onda ipak Isus u današnjem evanđeoskom odlomku govori o razdjeljenjima? Da, govori, ali ako promotrimo bolje, vidimo da ne govori o razdjeljenju među braćom, među onima koji žive po radosnoj vijesti, već o razdjeljenju koje nastaje između onih koji radosnu vijest prihvaćaju i po njoj žive, i onih koji ju ne prihvaćaju i žive po starom. Zato je razdjeljenje ovdje ne među braćom (među onima koji prihvaćaju radosnu vijest), nego uvijek između jedne starije i druge mlađe osobe - prva ne prihvaća novost radosne vijest, a druga to čini.

Za razmisliti nam je o tome.

Jer, koliko puta naviještamo Krstitelja umjesto Krista, gotovo prijeteći ljudima ognjem neugasivim što ih ima pročistiti ili, još gore, kazniti?

Koliko puta, bijesni što - po našim kriterijima! - nismo uspjeli ili nam se netko usprotivio, poput Ivana i Jakova zazivamo oganj koji ima kazniti naše neistomišljenike, a zapravo našu braću?

I nastavno na posljednje, koliko puta, držeći se jedinima koji su u posjedu istine, znamo bacati oganj i priželjkivati njegovo rasplamsavanje među svojom braćom, među kršćanima, umjesto da uporno tražimo putove jedinstva?

Prvo čitanje: Jr 38, 4-6.8-10

Rodila si me, majko, da se svađam i prepirem sa svom zemljom. (Jr 15, 10)

Čitanje Knjige proroka Jeremije

U one dane: Dostojanstvenici rekoše kralju: „Jeremiju valja ubiti: on zaista obeshrabruje ratnike koji su još ostali u ovome gradu i sav narod kad takve riječi pred njima govori. Pa taj čovjek ne traži dobrobit ovoga naroda, nego njegovu propast.“ A kralj Sidkija odgovori: „Eto, on je u vašim rukama, jer kralj ionako više nema nikakve vlasti nad vama.“ Tada pograbiše Jeremiju i baciše ga u zdenac kraljeva sina Malkije, što bijaše u tamničkom dvorištu, i spustiše ga na užetima. Ali u zdencu ne bijaše vode, već samo glib, tako da Jeremija propade u glib.

Tada Ebed-Melek izađe iz kraljevskog dvora te ovako reče kralju: „Gospodaru, kralju moj, zlo čine ovi ljudi kad tako postupaju s prorokom Jeremijom: bacili su ga u zdenac, gdje će od gladi umrijeti, jer više nema kruha u gradu.“ Nato kralj zapovjedi Kušitu Ebed-Meleku: „Povedi trojicu ljudi te izvuci proroka Jeremiju iz zdenca dok nije umro.“

Riječ Gospodnja

Dva odlomka iz Knjige proroka Jeremije bave se razdobljem babilonskih osvajanja. Jeremijino propovijedanje za kraljeve je dostojanstvenike bilo opasno jer je on zapravo pozivao na napuštanje grada i predaju osvajačima. Govorio je: „Tko ostane u ovome gradu, poginut će od mača, gladi i kuge. A tko izađe pred Kaldejce, spasit će život – život će mu ostati kao plijen, ostat će živ.“ Jeremija time proriče da će Babilonci osvojiti grad te da je uzaludan i štetan svaki otpor. Kralj pak, za kojega je već rečeno da „ni on ni sluge njegove ni narod zemlje ne slušahu riječi što ih je Gospodin govorio na usta proroka Jeremije“, odlučio se na otpor protiv neprijatelja uzdajući se u pomoć Egipta. U takvoj je situaciji Jeremija postao politički problem te dostojanstvenici ne vide drugoga rješenja doli ubojstva proroka. Kralj koji više nije imao vlasti ni nad vlastitim dostojanstvenicima predaje im Jeremiju da s njime učine što god žele. Time je još dodatno opisana nemoć i slabost kralja koji se upustio u borbu protiv Babilonaca koji su ga na to mjesto i postavili, a još i više u borbu protiv Božje volje. Jeremija je tada bačen u čatrnju, no kako u njoj nije bilo vode, prorok je samo propao u glib. I nedostatak vode u čatrnji upućuje na bezizlaznu situaciju branitelja grada. U starini grad se mogao obraniti samo ako je imao dovoljne zalihe hrane i vode. Za Jeremiju se ipak zauzima Ebed-Melek. Za njega je rečeno da je „Kušit“, to jest Nubijac ili Etiopljanin, kraljev dvorjanin. I on izjavljuje da u gradu nema kruha te tako potvrđuje stanje opće nestašice i zapravo daje za pravo Jeremiji i njegovu proroštvu. Kralj tada, suočen sa svojim lošim potezima, nalaže da se Jeremija oslobodi. Bog na taj način ne napušta svoga proroka, premda ovaj mora proći kroz nevolje i progone onih koji ne žele slušati Božju volju. Vjernost Bogu jedino je pravo stajalište onoga koji želi biti Božji sluga, na kojem se god položaju nalazio.

Otpjevni psalam: Ps 40, 2-4.18

Gospodine, u pomoć mi pohitaj!

Uzdah se u Gospodina uzdanjem
silnim
i on se k meni prignu i usliša vapaj moj.

Izvuče me iz jame propasti,
iz blata kalnoga;
noge mi stavi na hridinu,
korake moje ukrijepi.

U usta mi stavi pjesmu novu,
slavopoj Bogu našem.
Vidjet će mnogi i strah će ih obuzeti,
i uzdanje će svoje staviti u Gospodina.

Bijedan sam ja i nevoljan,
al Gospodin se brine za me.
Ti si pomoć moja i moj spasitelj;
o Bože moj, ne kasni!

U psalmu pouzdanje u Boga rađa zahvalnom pjesmom koja treba proistjecati iz čista srca (usp. Ps 50). Novi odnos između Boga i čovjeka temelji se na vršenju volje Božje, postajući tako svjedokom njegove Riječi. U kristološkoj perspektivi ovaj psalam govori o živoj žrtvi novoga saveza, Isusu (usp. Heb 10,4-7)

Drugo čitanje: Heb 12, 1-4

Postojano trčimo u borbu koja je pred nama!

Čitanje Poslanice Hebrejima

Braćo:
 I mi, okruženi tolikim oblakom svjedoka, odložimo svaki teret i grijeh koji nas sapinje te postojano trčimo u borbu koja je pred nama! Uprimo pogled u početnika i dovršitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te sjedi zdesna prijestolja Božjega. Doista pomno promotrite njega, koji podnese toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da - premoreni - ne klonete duhom.

Ta još se do krvi ne oduprijeste u borbi protiv grijeha.

Riječ Gospodnja

Prema Poslanici Hebrejima eshatološko razdoblje „savršenstva“ započelo je u Kristu koji je otvorio pristup nebeskomu životu. Kršćani koji su na neki način već dionici toga savršenstva, a potaknuti svjedočanstvom otaca koji su ustrajali u vjeri, premda nisu vidjeli potpuno ispunjenje danih im obećanja, pozvani su da i sami ustraju u toj vjeri. To će postići tako što će se odreći grijeha, koji ih sapinje poput tereta, dok trče „u borbu koja je pred njima“. Pisac poslanice služi se slikom iz športskih natjecanja, kakva su se održavala na stadionima tadašnjega vremena pod utjecajem helenističke kulture. I dok su tadašnji atleti trčali zagledani u ciljnu ravninu i misleći na pobjednički vijenac koji im je donosio zemaljsku čast i povlastice, kršćani su pozvani da, odloživši grijeh, trče zagledani u jedan drugi cilj, a to je Isus, „Početnik i Dovršitelj vjere“. On je Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak, Onaj koji jest i koji bijaše i koji dolazi, kako će to izreći Otkrivenje. Kristovo svojstvo na koje osobito upozorava Poslanica Hebrejima njegovo je poniženje što ga je svojevoljno izabrao. Doista, on je sam kod utjelovljenja izrekao: „Evo dolazim vršiti volju tvoju!“ Uzor kršćanima tako postaje njegov križ. Kristova ustrajnost, unatoč protivljenju grješnika, potiče njegove vjernike da ustraju u nevoljama i progonima koji ih okružuju. Imajući njega pred očima, ne će klonuti duhom te će stići do cilja prema kojemu trče, gdje će ih dočekati Dovršitelj vjere. U borbi protiv grijeha, koja je glavna oznaka njihova trčanja prema nebeskomu cilju, oni se moraju oduprijeti sve do krvi. I u tome im je uzor Krist koji je dao svoj život, sama sebe, za nas.

Evandjelje: Lk 12, 49-53

Nisam došao mir dati, nego razdjeljenje.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme:

Reče Isus svojim učenicima:

- Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo! Ali krstom mi se krstiti i kakve li muke za me dok se to ne izvrši!

Mislite li da sam došao mir dati na zemlji? Nipošto, kažem vam, nego razdjeljenje. Ta bit će odsada petorica u jednoj kući razdijeljena: razdijelit će se trojica protiv dvojice i dvojica protiv trojice - otac protiv sina i sin protiv oca, mati protiv kćeri i kći protiv matere, svekrva protiv snahe i snaha protiv svekrve.

Riječ Gospodnja

Odlomak iz Evandjelja po Luki donosi uznemirujuću sliku svijeta gdje Isus, koji inače govori kako donosi mir svijetu, sada kaže da je došao „oganj baciti na zemlju“. Riječ je o ognju koji označuje čišćenje i diobu u svijetu, a podrazumijeva muku i za samoga Isusa. Umjesto mira, Isus sada donosi razdjeljenje. Ipak, to nije negiranje mira koji on donosi i koji se događa na duhovnoj razini. Stupanje u taj mir podrazumijeva borbu protiv zla, što može dovesti i do razdiobe među ljudima na one koji su spremni prihvatiti Kristov mir i one koji ga odbijaju. Takvo dijeljenje može nastupiti i unutar pripadnika iste obitelji i onih koji su si prividno najbliži. Valja zamijetiti koliko u tom tekstu pisac inzistira na uporabi riječi „razdjeljenje“, koju ponavlja tri puta, te riječi „protiv“ koju ponavlja čak osam puta. Pritom on podsjeća na riječi proroka Miheja koji unatoč takvim protivštinama kaže: „A ja, prema Gospodinu ja sam zagledan, čekam na Boga koji spašava, Bog moj mene će uslišati.“ I kršćaninova je zadaća prihvatiti Kristov mir i staviti Krista u svemu na prvo mjesto. Isusovi učenici moraju biti svjesni zahtjeva koji se pred njih stavljaju, a koji u sasvim drugačijem svjetlu vide i odnos prema njihovim najbližima. Vjernost Isusu i njegovu pozivu podrazumijeva spremnost da se „pusti neka mrtvi pokapaju svoje mrtve“ i da se ne obazire natrag. To ne znači izazivanje protivština, nego prihvatanje svijesti da neki nisu voljni prihvatiti Božji poziv. Riječ je o duhovnoj borbi, a ne o zemaljskoj, a takva se borba vodi obraćenjem, molitvom i postom.

Darko Tepert, <https://www.glas-koncila.hr>

Baciti oganj na zemlju i zapaliti sve

Pristaju li uopće riječi današnjeg evanđelja Isusu Kristu kojeg poznajemo kao blagog i miroljubivog, upravo kao strpljivo trpećeg Božjeg Jaganjca koji po žrtvi svoje smrti na križu odnosi grijeh svijeta?

S druge strane: upravo progonstva koja je Gospodin morao iskusiti od svojih neprijatelja, premda nije ništa drugo pokazivao nego volju Božju, i naviještao spašavajuću ljubav Božju, dokaz su zato, da su se riječi Isusove obistinile najprije kod njega samoga a onda kod njegovih učenika i svih koji njega slijede. Isus Krist stvarno traži jasnu odluku; on traži vjeru u moć Božju i prihvaćanje dara otkupljenja. On je po svojoj poruci i svome nastupu postao "znak osporavan". Od mjerodavnih velikih svećenika i pismoznanaca bio je odbačen, od rimskog autoriteta osuđen smrću na križu. "Bog ga uskrisi od mrtvih" (Dj 3,15), tako da su proročke riječi Pisma postale istinite: "Kamen što ga odbaciše graditelji, postade kamen zaglavni" (Mk 12,10). I ne kaže li poslanica Hebrejima, da je Isus "Početnik i Dovođenik

naše vjere", da je iz ljubavi prema nama ljudima i u poslušnosti prema svome nebeskom Ocu dobrovoljno preuzeo na sebe svu sramotu, i sjedi "zdesna Božjeg prijestolja", nakon što je prije toga "protiv sebe pretrpio grijehe takvog protivljenja":

To sve pokazuje povezanost, u kojoj moramo razumjeti Isusove riječi o ognju kojeg će baciti na zemlju (usp. Lk 12, 49) i o sukobljavanju i podjeli koja dolazi njegovim nastupom i njegovom riječju.

Nema "lakog kršćanstva" koje je zgodno za svakoga; nema "tečaja priljublivanja u stvarima religije" koji ne čini našao nikome. Svakako to nije poruka Isusa Krista, koji se nije plašio tvrdih riječi, da uzdrma tvrda srca i pozove grješnike na obraćenje, koji je također govorio o Božjem sudu i upravo - kao što je to nepopularno! - o vječnom prokletstvu, koje čeka onoga koji definitivno ne želi ući u kraljevstvo Božje, nego se protivi Božjoj ljubavi dokraja u zlu i nevjeri.

Budimo osvjedočeni, da mnogi ljudi očekuju od nas jasnu riječ i stvarnu orijentaciju u vjeri! Dajmo im svjedočanstvo naše vjerničke pripadnosti katoličkoj Crkvi i ne dopustimo da se kod prigodnog suprotstavljanja ili otvorenog neprijateljstva

Zlatko Sulentic-*Prorok-Jeremija*, <https://www.glas-koncila.hr/>

zbunimo u onome što smo spoznali kao riječ i pouku Božju i da moramo zastupati to po našoj kršćanskoj oblikovanoj savjesti.

Svijet treba naše ispovijedanje, samo tada smo sol zemlje i kvasac koji sve prožima i na taj način s Božjom milošću puno toga dobra pokreće.

Mir nije samo odsutnost rata, već opće stanje u kojem je čovjek u skladu sa sobom, prirodom i drugima. No zalaganje za prestanak ratova neizbježan je uvjet ispunjenja mira u njegovim raznovrsnim vidicima - poručio je papa Franjo. Sveti je Otac Franjo podsjetivši na proslav Ivanova Evanđelja - „Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka dođe na svijet“ - istaknuo kako ljudi puno govore o svjetlu, ali često radije biraju varljivi mir tame. Puno pričamo o miru, ali često pribjegnemo ratu, bismo suodgovornu šutnju ili ništa konkretno ne činimo za izgradnju mira. Ljudsko srce može odbiti svjetlo i radije izabrati tamu jer svjetlo otkriva njegova zlodjela. Mir je i naviješten kao posebni Božji dar pri rođenju Otkupitelja. U korijenu mira je molitva i za njega imamo neprestano moliti te ga svaki dan uzdržavati u situacijama u kojima se nađemo.

Na početku nove godine, svi smo pozvani oživjeti nadu koja se ima očitovati u konkretnim djelima mira. „Ne slažeš se s tom osobom? Izgrađuj mir! Svatko od nas treba činiti geste bratstva na utjehu bližnjega, osobito onih koji prolaze kušnje obiteljske napetosti ili raznovrsnih neslaganja. „Takve malene geste imaju veliku vrijednost: mogu biti sjeme koje daje nadu, mogu otvoriti putove i perspektive mira“, istaknuo je često u svojim govorima i Sveti Otac Franjo, potičući na utjecanje Mariji, kraljici Mira, koja je doživjela nemalo teškoća vezanih uz napore svakodnevnoga života, „ali nikada nije izgubila mir u srcu, plod zaufanog predanja Božjem milosrđu.“

vlač. Bernard Jurjević,
<https://www.biskupija-porecko-pulska.hr/>

Prvo čitanje: Otk 11,19a; 12, 1-6a.10ab

Žena zaodjenuta suncem, mjesec joj pod nogama.

Čitanje Knjige Otkrivenja svetog Ivana Apostola

Otvori se hram Božji na nebu i pokaza se Kovčeg saveza njegova u hramu njegovu. I znamenje veliko pokaza se na nebu: žena zaodjenuta suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda. Trudna više u porođajnim bolima i mukama rađanja.

I pokaza se drugo znamenje na nebu: gle, Zmaj veliki, ognjen, sa sedam glava i deset rogova; na glavama mu sedam kruna, a rep mu povlači trećinu zvijezda nebeskih – i obori ih na zemlju. Zmaj stade pred Ženu koja imaše roditi da joj, čim rodi, proždre Dijete.

I ona porodi sina, muškića, koji će vladati svim narodima palicom gvozdenom. I Dijete njezino bi uzeto k Bogu i prijestolju njegovu. A Žena pobježe u pustinju, gdje joj Bog pripravi sklonište. I začujem glas na nebu silan:

*„Sada nasto spasenje i snaga
i kraljevstvo Boga našega
i vlast Pomazanika njegova!“*

Riječ Gospodnja

Prvo čitanje počinje otvaranjem nebeskog Hrama i pokazivanjem Kovčega. Kovčeg Saveza simbolizira Božju prisutnost. U jeruzalemskom hramu, Kovčeg je u Svetinji nad svetinjama, posebnoj prostoriji u koju je jednom godišnje, na Dan pomirenja, mogao ući samo je Veliki svećenik. U današnjem čitanju Kovčeg je otkriven svima.

Otvaranje Hrama prati viđenje trudnice u porođajnim bolima. Odmah slijedi drugo znamenje, „Zmaj veliki, ognjen, sa sedam glava i deset rogova..“ Pojavljivanje Ženinog neprijatelja Zmaja u vrijeme poroda podsjeća na Evin pad na nagovor zmije i riječi kojim je Bog prokleo zmiju " Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu " (Post 3,15). Iz ove paralele, na prvu se čini da Zmaj ne želi ostati satrane glave pa se želi na vrijeme osigurati, proždrijeti Dijete. On zapravo želi mnogo više. Dolazi u pobuni kozmičkih razmjera. Rušenjem trećine zvijezda, zapravo duhovnih moći, Zmaj želi preuzeti samu božansku moć. Proždirući dječaka, prisvojio bi njegovu nebesku krunu. Ali on je samo (zlo) stvorenje i njegova pobuna protiv Boga unaprijed je osuđena na propast. Bog je zaštitio Ženu i njezino Dijete.

Ženu zaodjenutu suncem prvi kršćani simbolički su poistovjećivali s Crkvom u stalnim progonima. Poistovjećivali su je, također, s Isusovom majkom kao nebeskom kraljicom. Marija je prva povjerovala u Radosnu vijest. Bila je prva članica Crkve. Kao praćlan, ona predstavlja sve koji su je slijedili, kao učenici njezina Sina

Otpjevni psalam: Ps 45, 10b-12b.16

Zdesna ti je kraljica u zlatnoj odjeći.

Zdesna ti je kraljica u zlatnoj odjeći,
mnoštvom okružena.

„Slušaj, kćeri, pogledaj, prisluhni:
zaboravi svoj narod i dom oca svog!“

„Zaželi li kralj ljepotu tvoju,
smjerno se pokloni njemu.“

S veseljem je vode i s klicanjem,
u kraljeve dvore ulazi.

Za razumijevanje ovog psalma potrebno je reći kako su kraljevi iz Davidove loze bili likovi budućeg kralja, Mesije. Tako i ovaj psalam predstavlja budućeg Mesiju koji slavi svadbu kao kralj Izraela. Pretpostavlja se da psalam govori o svadbi između Salomona i kćerke kralja Tira. Kako ne postoji biblijski izvještaj o tom događaju, riječi psalma podsjećaju na taj događaj. Kraljica je u psalmu prikazana u čitavom svome sjaju te ujedno predstavlja i ženu iz Otkrivenja.

Drugo čitanje: 1Kor 15, 20-27a

Prvina Krist, a zatim oni koji su Kristovi.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo!
Krist uskrsnu od mrtvih,
prvina usnulih!
Doista, po čovjeku smrt,
po Čovjeku i uskrsnuće od mrtvih!
Jer kao što u Adamu svi umiru,
tako će u Kristu biti svi oživljeni.
Ali svatko u svom redu:
prvina Krist, a zatim koji su Kristovi,
o njegovu dolasku;
potom – svršetak,
kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu,
pošto obeskrjepi svako Vrhovništvo,
svaku Vlast i Silu.
Doista, on treba da kraljuje
dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje.
Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrjepljena Smrt
jer sve podloži nogama njegovim.

Riječ Gospodnja

U Prvoj poslanici Korinćanima Pavao je branio pojam uskrsnuća i jasno iznio svoju viziju budućnosti. Smrt je predstavljala prošlost. Uskrsnuće je predstavljalo budućnost. Kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih, tako će i njegovi učenici zadobiti novi život. S uskrsnućem dolazi poraz svih kozmičkih sila koje podržavaju smrt. Posljednja vremena kumuliraju potpunim uništenjem zla i njegove posljedice smrti. Uskrsnuće ubija samu smrt!

Ovaj kratki sažetak prikazuje konačnu pobjedu dobra nad zlom. Uznesenje Marijino predstavlja upravo taj proces. S Kristovim uskrsnućem započeo je proces pobjede. Vjera u Uznesenje Marijino je vjera da taj proces nije zapriječen. Kao što je Pavao implicitno opisao spasenje Crkve, u Uznesenju Marijinu, vjerujemo da je Crkva spašena. Jer ako je samo jedan sljedbenik primio ispunjenje obećanja, onda mi ostali, Crkva, imamo nadu.

Iako Crkva ne uči da ćemo izbjeći teškoće, kušnje i progone, uči da ćemo se jednog dana pridružiti Kristu i biti kao što je on sada. Vjera u Uznesenje Marijino odražava tu nadu.

Evandjelje: Lk 1, 39-56

Velika mi djela učini Svesilni: uzvisi neznatne.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U one dane usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu. Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga i povika iz svega glasa:

„Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega? Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije glas pozdrava tvogega, zaigra mi od radosti čedo u utrobi. Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!“

Tada Marija reče:

„Veliča duša moja Gospodina,
klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju,
što pogleda na neznatnost službenice svoje:
odsad će me, evo, svi naraštaji zvati
blaženom.

*Jer velika mi djela učini Svesilni,
sveto je ime njegovo!
Od koljena do koljena dobrota je njegova
nad onima što se njega boje.
Iskaza snagu mišice svoje,
rasprši oholice umišljene.
Silne zbaci s prijestolja,
a uzvisi neznatne.
Gladne napuni dobrima,
a bogate otpusti prazne.
Prihvati Izraela, slugu svoga,
kako obeća ocima našim:
spomenuti se dobrote svoje
prema Abrahamu i potomstvu njegovu
dovijeka.“*

Marija osta s Elizabetom oko tri mjeseca, a onda se vrati kući.

Riječ Gospodnja

Što je nagnalo Mariju da sama žurno krene opasno putovanje? U Mariji je djelovala neodoljiva sila: snaga Duha Svetoga zasjenila ju je i ispunila od trenutka Navještenja. Taj isti Duh Sveti ispunio je Elizabetino srce na Marijin pozdrav i pokrenuo dijete u njezinoj utrobi. Koji je prvi plod punine Duha Svetoga?

Elizabetino dirljivo pitanje odražava vrlinu potrebnu da bi na osobu djelovao Duh Sveti: poniznost. Elizabeta je duboko svjesna vlastite malenosti pred posjetom majke svoga Gospodina. Sama Marija ponavlja ove osjećaje duboke poniznosti kroz svoj „Veliča“. Zašto joj je Gospodin učinio velika djela, da će je svi naraštaji zvati blaženom? Bog, ne traži „velike“ talente, „velika“ djela, jednostavno „pogleda na neznatnost službenice svoje“.

Marija je toliko ispunjena Duhom Svetim da cijelo njezino biće pršti u hvalospjevu radosti i hvale Svemogućem. Papa emeritus Benedikt razmišlja o Marijinoj radosti zbog prisutnosti malog Gospodina u njezinoj utrobi: „Ovo je radost koju osjeća srce kad kleknemo da se klanjamo Isusu u vjeri“. Kristova radost, radost Duha Svetoga, zahvalnost Bogu za velika djela koja je učinio u nama, potiče nas da donosimo Gospodina drugima, kao što ga je Marija donijela Elizabeti prije njegova rođenja. Dok pjeva svoj „Veliča“, Marija ne ostaje zatvorena u sebi, već razmišlja o tome što je Bog učinio za nju u svjetlu svog plana spasenja za sav svoj narod.

<https://catholic.net>

Žena zaogrnutu suncem

Draga braćo i sestre,

U svom velikom djelu *De Civitate Dei*, sveti Augustin jednom kaže da je cijela ljudska povijest, povijest svijeta, borba između dviju ljubavi: ljubavi prema Bogu do gubljenja sebe, potpunog sebedarja i ljubavi sebe do te mjere da preziru Boga, da mrze druge. Isto tumačenje povijesti kao borbe između dviju ljubavi, između ljubavi i sebičnosti, pojavljuje se i u čitanju iz Knjige Otkrivenja koje smo upravo čuli.

Ovdje se te dvije ljubavi pojavljuju u dvije velike figure. Prije svega, tu je neizmjereno snažan, crveni zmaj s upečatljivom i uznemirujućom manifestacijom moći bez milosti, bez ljubavi, apsolutne sebičnosti, terora i nasilja.

U vrijeme kada je Sveti Ivan napisao Knjigu Otkrivenja, ovaj zmaj je za njega predstavljao moć antikršćanskih rimskih careva, od Nerona do Domicijana. Ova se moć činila bezgraničnom; vojna, politička i propagandna moć Rimskog Carstva bila je tolika da se pred njom vjera, Crkva, ukazala kao bespomoćna žena bez šanse za opstanak, a još manje za pobjedu.

Tko bi se mogao suprotstaviti ovoj sveprisutnoj sili koja se činila sposobnom postići sve? No, znamo da je na kraju pobijedila bespomoćna žena, a ne egoizam ili mržnja; ljubav Božja je pobijedila i Rimsko se Carstvo otvorilo kršćanskoj vjeri.

Riječi Svetoga pisma uvijek nadilaze povijesno razdoblje. Dakle, ne samo da ovaj zmaj sugerira antikršćansku moć tadašnjih progonitelja Crkve, nego i antikršćanske diktature svih razdoblja.

Vidimo kako je ova moć, sila crvenog zmaja, ponovno stvorena u velikim diktaturama prošlog stoljeća: nacistička diktatura i Staljinova diktatura monopolizirale su svu moć, prodrle u svaki kutak, u zadnji kutak. Dugoročno se činilo nemogućim da vjera može preživjeti pred tim zmajem koji je bio tako moćan, koji je jedva čekao proždrijeti Boga i Dijete, kao i ženu, Crkvu. Ali i u ovom slučaju, na kraju je ljubav bila jača od mržnje.

I danas zmaj postoji na nove i drugačije načine. Postoji u obliku materijalističkih ideologija koje nam govore da je apsurdno misliti o Bogu; apsurdno je držati se Božjih zapovijedi: one su ostatak iz prošlih vremena. Život je vrijedan življenja samo zbog njega samog. Uzmi sve što možemo dobiti u ovom kratkom trenutku života. Konzumerizam, sebičnost i sama zabava vrijede. Ovo je život. Ovako moramo živjeti. I opet, čini se apsurdnim, nemogućim, suprotstaviti se tom dominantnom načinu razmišljanja svom svojom medijskom i propagandnom snagom. I danas se čini nemogućim zamisliti Boga koji je stvorio čovjeka i učinio sebe djetetom i koji je trebao biti pravi vladar svijeta.

I sada se ovaj zmaj čini nepobjedivim, ali i danas vrijedi da je Bog jači od zmaja, da je ljubav ta koja pobjeđuje, a ne sebičnost.

Nakon što smo tako razmotrili različite povijesne oblike zmaja, pogledajmo sada drugu sliku: žena odjevena suncem, s mjesecom pod nogama, okružena s 12 zvijezda. Ovo je također višedimenzionalna slika.

Bez sumnje, prvo značenje je da je to Gospa, Marija, zaogrnuti suncem, odnosno Bogom, potpuno; Marija koja živi potpuno u Bogu, okružena i prožeta Božjim svjetlom. Okružen s 12 zvijezda, to jest s 12 plemena Izraelovih, s cijelim Božjim narodom, s cijelim Zajedništvom svetih; a pod njezinim nogama, mjesec, slika smrti i smrtnosti.

Marija je iza sebe ostavila smrt; potpuno je obučena u život, uznesena je tijelom i dušom u Božju slavu i tako nam, stavljena u slavu nakon pobjede nad smrću, govori: *Ohrabrite se, ljubav je ta koja na kraju pobjeđuje!*

Poruka moga života bila je: Ja sam službenica Božja, moj život je dar sebe same Bogu i bližnjemu. I ovaj život služenja sada stiže u stvarni život. I vi imajte povjerenja i hrabrosti živjeti ovako, suprotstavljajući se svim zmajevim prijetnjama.

To je prvo značenje žene koja je Marija uspjela biti. "Žena zaogrnuti suncem" veliki je znak pobjede ljubavi, pobjede dobrote, pobjede Boga; veliki znak utjehe.

Ipak, ova žena koja je patila, koja je morala bježati, koja je rodila uz krikove tjeskobe, također je Crkva, Crkva hodočasnica svih vremena. U svim naraštajima ona mora iznova rađati Krista, donositi ga na svijet vrlo bolno, uz veliku patnju. Progonjena u svim dobima, gotovo kao da je, progonjena od zmaja, otišla živjeti u pustinju.

No, u svim vjekovima i Crkva, narod Božji, živi od Božjeg svjetla i kako kaže Evanđelje hrani se od Boga, hraneći se Kruhom svete Euharistije. Dakle, u svim kušnjama u različitim situacijama Crkve kroz vjekove u različitim dijelovima svijeta, ona pobjeđuje kroz patnju. A ona je prisutnost, jamstvo Božje ljubavi protiv svih ideologija mržnje i sebičnosti.

Vidimo naravno da i danas zmaj želi proždrijeti Boga koji je od sebe napravio Djetesce. Ne bojte se za ovog naizgled krhkog Boga; borba je već dobivena. I danas je ovaj slabi Bog jak: on je prava snaga.

Tako je svetkovina Velike Gospe poziv na pouzdanje u Boga, ali i na nasljedovanje Marije u onome što je ona sama rekla: *Evo, službenice Gospodnje; Stavljam se Gospodinu na raspolaganje.*

Ovo je pouka: treba putovati svojim putem; život treba dati a ne uzeti. I upravo na taj način svatko je na putu ljubavi koji je gubitak sebe, ali taj gubitak sebe je zapravo jedini način da se istinski pronađe, da se pronađe pravi život.

Gledajmo u Mariju, na nebo uznesenu. Budimo ohrabreni slaviti radosni blagdan s vjerom: Bog pobjeđuje. Vjera, koja se čini slabom, prava je snaga svijeta. Ljubav je jača od mržnje.

I recimo s Elizabetom: *Blagoslovljena ti među ženama.* Molimo ti se sa svom Crkvom: *Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada i na času naše smrti. Amen.*

Uznesenje Marijino na nebo

Što Katolička crkva uči o Marijinu uznesenju? Zašto taj događaj razmatramo u četvrtom slavnom otajstvu krunice? Započnimo s razmatranjem nekoliko ključnih točaka iz Katekizma Katoličke crkve (vidi 966).

Prvo, Katekizam potvrđuje da Marija nije okaljana istočnim grijehom, već da je začeta puna milosti. Prema toj doktrini, poznatoj kao Bezgrješno začeće, Božji nadnaravni život prebivao je u Mariji od samog početka njezina postojanja.

Važno je naglasiti da se iz katoličke perspektive Bezgrješno začeće ne govori samo o Mariji. Ova doktrina, koja ima svoje korijene u ranom kršćanstvu, u konačnici govori o otajstvu Isusa Krista. Bog je postao čovjekom u Marijinu krilu. Budući da je Isus uistinu svesveti Bog, druga osoba Trojstva, katolici vjeruju da je dostojan prebivati samo u „čistoj posudi, svetom hramu“. Stoga je prikladno da Bog Bogočovjeku pripravi Mariju kao besprijekorno prebivalište, puno milosti i neokaljano grijehom.

Scena navještenja u Lukinu evanđelju može na to barem upućivati. Anđeo Gabrijel pozdravlja Mariju: *Zdravo, milosti puna*. Grčka riječ u Lukinom evanđelju za “milosti puna” (Lk 1,28) u savršenom je

pasivnom obliku participa, što bi značilo da je Marija već bila ispunjena Božjom spasonosnom milošću, čak i prije nego što je Isus začet u njezinoj utrobi. Kao što ćemo vidjeti, Bezgrješno začeće poslužit će kao osnova za razumijevanje Marijina uznesenja.

Marijina smrt?

Drugo, Katekizam uči da je Marija uzeta na nebo kada je završio njezin zemaljski život. Crkva ne objavljuje je li Marija umrla i potom uznesena na nebo ili je uzeta prije nego što je umrla. Ostavlja otvorene obje mogućnosti. Međutim, većina teologa i svetaca kroz stoljeća je potvrdila da je Marija doživjela smrt - ne kao kaznu za grijeh, već u skladu sa svojim sinom, koji je svojevolumeno iskusio smrt umjesto nas. U prilog ovom posljednjem stajalištu, Ivan Pavao II je rekao: “Majka nije nadređena Sinu koji je prošao kroz smrt, dajući joj novo značenje i mijenjajući je u sredstvo spasenja.”

Treće, Katekizam potvrđuje da je Marija tijelom i dušom uzeta u nebesku slavu na samom kraju svog zemaljskog života. Jedna od posljedica istočnog grijeha je kvarenje tijela (vidi KKC, 400; Postanak 3:19). Da je Marija bila puna milosti i da nije patila od istočnog grijeha, dolično je da ona, kao i njezin sin, ne bi doživjela takvu tjelesnu pokvarenost.

Josip Biffel, *Gospa od Milosti* (detalj), <https://polis.ba>

Biblijske pretpostavke

Iako u Svetom pismu nema izričitih dokaza za Marijino uznesenje, neke biblijske teme mogle bi barem rasvijetliti ovu doktrinu.

Na primjer, ideja o uznesenju na nebo ima neki presedan u Svetom pismu.

Henok je uzet u nebo a da nije vidio smrt (*Vjerom Henok bi prenesen da ne vidi smrti te iščeznu jer ga je prenio Bog. Doista, prije prijenosa primio je svjedočanstvoda omilje Bogu.* Hebr 11,5).

Prorok Ilija je na kraju života uzet na nebo. (*I dok su tako išli i razgovarali, gle: ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih i Ilija u vihoru uzide na nebo* vidi 2. Kr 2,11). Ako je Bog mogao uzeti starozavjetne pravednike, onda je Isus mogao uzeti i svoju majku.

Štoviše, budući da Biblija predstavlja Mariju kao prvu kršćansku učenicu, prikladno je da će ona biti prva koja će primiti blagoslove nasljedovanja Krista. U Novom zavjetu Marija je pri naviještenju predstavljena kao prva koja je čula Božju riječ i prihvatila je (vidi Lk 1,38.45). Ona se odmah odaziva na Božju riječ tako što žurno odlazi pomoći Elizabeti. Ona također sebe opisuje kao službenicu Gospodnju (vidi Lk 1:38, 48).

Marija ostaje vjerna svome sinu, slijedeći ga do križa (vidi Iv 19,25-27), gdje doživljava ispunjenje Šimunova proročanstva kod prikazanja: "I tebi će samoj mač probosti dušu" (Lk 2: 35).

U vjeri ustraje kroz cijeli život. Ona se okuplja s apostolima na molitvu čak i nakon uzašašća svoga sina (vidi Dj 1,14). Dakle, Novi zavjet daje jasan portret Marije kao prve i najistaknutije Kristove učenice, koja sluša Božju riječ i čuva je u svom srcu.

Budući da je jedan od blagoslova obećanih svim vjernim učenicima pobjeda nad smrću, prikladno je da Marija, koja je prva i uzorna Kristova učenica, bude prva koja će primiti ovaj blagoslov. Katolici stoga vjeruju da je privilegij uskrsnuća obećana svim vjernim kršćanima najprije dan Mariji i to na potpuno jedinstven način.

Dok se mi ostali nadamo da će naša tijela biti podignuta u slavu na kraju vremena, Marija je doživjela uskrsnuće i proslavu svoga tijela u trenutku kada je završio njezin zemaljski život. Dakle, njezino uznesenje - koje proizlazi iz njezina jedinstvenog sudjelovanja u Kristovoj pobjedi kao majke Spasitelja i kao prve i najvjernije Kristove sljedbenice - predviđa do određenog stupnja naš vlastiti udio u punini te pobjede ako ustrajemo kao sljedbenici Kristovi.

Đuro Seder, *Bogorodica*, <https://galerije.laudato.hr/>

Događaj ljubavi

Na kraju, razmislimo kako je izgledao sam trenutak Marijinog uznesenja na nebo!

Opisujući taj prizor, neki crkveni oci govorili su o samom Isusu koji se vraća na zemlju da uzme svoju majku i dovede je u njezin nebeski dom. Ivan Pavao II govorio je da je Uznesenje na nebo uistinu događaj ljubavi, u kojemu se konačno ispunila Marijina žarka čežnja da bude uz sina. Zapravo, mnoge slike Uznesenja prikazuju Mariju kako se u sjaju na oblaku uzdiže na nebo, primljena od strane anđela uz trube i slavlje, te ponovno radosno ujedinjena sa svojim ljubljenim sinom.

Dok se umjetnički prikazi ovog trijumfalnog događaja u Marijinu životu često slave, nisu toliko poznata mnoga umjetnička djela koja prikazuju njezine posljednje trenutke na zemlji, neposredno prije njezina uznesenja. Ipak, takav prikaz kraja Marijina života - njezina trenutka između neba i zemlje - može se pronaći na jednom od glavnih vrata bazilike svetog Petra u Rimu.

Tamo je Marija na iznenađujući način prikazana kako pada, kao da se definitivno oslobađa svih kušnji i patnji ovoga života i dopušta sebi da zaspi. Uistinu, ona pušta sam život dok prelazi s ovog svijeta na onaj. Upravo u tom trenutku prepuštanja u Očeve ruke anđeli hrle da je prime i uznesu u nebo.

Ovaj prikaz bilježi aspekt Marijina uznesenja koji nam nudi nadu usred naših kušnji u ovoj "dolini suza". To je nada da će nas Bog nositi kroz našu nevolju i podići naša teška srca. Zato odvojite trenutak i zapitajte se koji vas tereti, nevolje i brige tište? Kako se možete više povjeriti Božjoj brizi punoj ljubavi?

S čime god se suočavamo u životu, poput Marije padnimo u Očeve ruke, kako bismo imali dublje iskustvo njegove ljubavi u našim sadašnjim patnjama.

Edward Sri, <https://www.franciscanmedia.org/>

Mali vjeronaučni leksikon

lomljenje kruha

Lomljenje kruha, u euharistiji, dijeljenje jednog kruha da bi se pričestili mnogi. Ta simbolična gesta slijedi Isusovu gestu s Posljednje večere. U katoličkoj euharistiji za to služi jedna hostija ili nekoliko većih. Za lomljenja pjeva se *Jaganjče Božji*

Lucifer

Lucifer, latinski: *svjetlonosan*.

1. U antičkom Rimu, naziv za planet Veneru kada je vidljiv ujutro (zvijezda Danica); jednak istoznačnim grčkim nazivima Fosfor i Eosfor. Sin je božice Aurore, ili Eosa i Astreje i sl.

2. U Bibliji, prema Izaiji, sin Zorin (zvijezde Danice), srušen u podzemlje, što simbolizira pad ohologa babilonskoga kralja.

3. U kršćanskoj demonologiji, vjerojatno pod utjecajem Izaije, ime za palog anđela, koji se pobunio protiv Boga pa je, pobijeđen od arkandela Mihaela, bačen u pakao i postao vođa đavola, poistovjećen s biblijskim Sotonom.

Luka evanđelist

Luka evanđelist, grčki: Λουκᾶς, Loukās, latinski: Lucas, evanđelist (Antiohija, Sirija, oko 10 - Bitinija ili Beocija, oko 90). Podrijetlom Grk, zanimanjem liječnik; postavši kršćaninom pratio je apostola Pavla na njegovu 2. i 3. putovanju te za sužanjstva u Rimu. Pisac novozavjetnih biblijskih knjiga Djela apostolska i Lukino evanđelje.

Prema predaji, propovijedao je u Dalmaciji, Italiji i Galiji, a prema nekim je legendama u 84. godini podnio mučeničku smrt.

Legendarni slikar prvih portreta Blažene Djevice Marije.

U ikonografiji se prikazuje s volom. Zaštitnik je liječnika, kirurga, slikara i bilježnika.

NAŠI POKOJNI

ZVONIMIR VRKIĆ,

PU zadarska, Pristeg Gornji, 14. kolovoza 1995.

DAMIR RAMBOUSEK,

PU bjelovarsko - bilogorska, Daruvar, 15. kolovoza 1991.

IVAN DELAČ,

PU zagrebačka, Hrvatska Kostajnica, 15. kolovoza 1991.

IVAN BUGARIN,

PU sisačko - moslavačka, Pecko, 16. kolovoza 1991.

ĐURO HORVAT,

PU sisačko - moslavačka, Pecko, 16. kolovoza 1991.

MATO HORVAT,

PU sisačko - moslavačka, Pecko, 16. kolovoza 1991.

MLADEN, ZEREC,

PU zagrebačka, , 17. kolovoza 1992.

JADRANKO GARBIN,

PU zagrebačka, Zagreb, 18. kolovoza 1992.

IVAN MLAĐENOVIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Mokrice, 18. kolovoza 1992.

TOMISLAV RUGLE,

PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 18. kolovoza 1992.

POČIVALI U MIRU